

27.10.2015

Punk alkoi meille vuonna 1977 Sex Pistolsin Never Mind The Bollocksista. Seppo Virolainen Keskustie 10:stä sai hommattua sen. Olin silloin 11-vuotias. Bodies oli ehdoton helmi sen levyn biiseistä. John Lydon on muutenkin ollut mulle kovin laulaja. Se oli kova ärsyttämään. Sitten tuli Pelle Miljoona & 1980, niiden Pelko ja Viha -LP toimii vieläkin.

Mä olen syntynyt vuonna 1966. Juha Rintala oli pari vuotta vanhempi, vuodelta 1964. Tutustuttiin sen kanssa vuoden 1978 marraskuussa, kun sen vanhemmat oli eronneet ja me ostettiin niiden talo, ja se muutti äitinsä kanssa meidän vanhaan taloon Keskustie 5:een. Alettiin pyöriä sen kanssa ja kuunnella musaa. Juhalla oli kaikki Problemsin levyt ja Pohjalla-kokoelman se kuunteli puhki. Sillä oli aina se rintamerkki, jossa luki "Olen Pohjalla". Kun se pääsi sahalle töihin, se alkoi ostella kasetteja. Levysoitinta meillä ei ollut, mutta niitä kasetteja kuunneltiin loputtomiin. Joskus saattoi mennä parikin päivää ettei menty ulos, kuunneltiin vaan musaa. Siihen aikaan ei kiinnostanut mikään muu kuin punk.

Ekat *Hilseen* numerot, jotka Juhan kanssa hankittiin, oli viides ja kuudes. Se oli siis jo vuonna 1978. Seitsemännestä numerosta eteenpäin me oltiin tilaajia.

Ensimmäinen sysmääläinen punklehti oli *Abnormi*, jota Juha Meinander alkoi tehdä vuonna 1979. Tunsin Meinanderin lätkähommista ja kirjoitin myös jotain juttuja sen lehteen. Mä olin innostunut Dead Kennedysistä, niin se pyysi mua kirjottamaan jutun itsestäni! Mua sanottiinkin Kennedyksi. Meinander oli vähän vanhempi, syntynyt vuonna 1963, ja jos ihan suoraan sanon, niin punk oli sille pelkkä muotijuttu. Se alkoi sitten pukeutua rockabilly-vaatteisiin eikä tajunnut mitään Terveistä käsistä, se vaan nauroi sille.

Meinanderin esikuva oli Rami Kuusinen, joka oli myös kotoisin Sysmästä. Se oli Meinanderiakin vanhempi, syntynyt vuonna 1962. Sen äiti oli musiikinopettaja. Kun sen vanhemmat erosivat, se muutti äitinsä kanssa Lahteen ja alkoi siellä tehdä *Aivopesua* vuonna 1980. Se pääsi vähän niinkuin piireihin, vaikka ei se vielä silloin ollut Miettisen kaveri. Se oli tosi taiteellinen kaveri, lahjakas piirtäjä, ja teki myös Kari Kivelän Vau!!-yhtyeen sinkkuun kannet. Meitä se ei juuri auttanut lehtihommissa.

Me alettiin tehdä lehtiä yhdessä Juhan kanssa. Ekana tuli *Vero* vuonna 1980. Siihen tehtiin haastatteluja puhelimitse. Soitin Idiootin Jukka Säterille Riihimäelle tai Läjä Äijälälle Tornioon, kysyin niiltä valmiiksi kirjoittamani kysymykset ja kirjoitin vastaukset paperille. Isä vaan ihmetteli että miten meillä

on näin iso puhelinlasku.

Me taitettiin lehdet käsityönä. Juha tussasi tekstit käsin. Muistan vieläkin kun se sai vähän rahaa ja osti ekan Rotringin täytemustekynän. Se kulki aina kameran kanssa ja sen valokuvia laitettiin kuvitukseksi. Me käytettiin myös *Soundista* tai *NME*:stä leikattuja kuvia.

Ekat numerot kopioitiin salaa yksipuolisina mun isän työpaikan kopiokoneella puhelinyhtiöllä. Jos oltais jääty kiinni, ei olis hyvin käyny. Sitten me tutustuttiin Pekka Suomäkeen, joka teki *Uloa*. Se oli Rattuksen mukana kun ne tuli Sysmään konvalle keikalle. Pekka auttoi meitä paljon lehdenteossa, ja neuvoi painamaan lehdet Limes ry:llä Helsingissä. Lähetettiin sinne paksu pinkka käsin taitettuja originaaleja. Painos oli alkuun 150 kpl, ja se tuli postissa pahvilaatikossa irtosivuina. Ne piti itse taitella lehdeksi ja niitata kiinni.

Veron kakkosnumeroon Juha maksoi kesätyörahoilla värillisen kansipaperin. Kirjoitin siihen Clash-jutun *Zig Zagin* ja *NME*:n juttujen perusteella. Levyjä ja lehtiä me tilattiin Epe'siltä, sitten Diskeristä. *Spiral Scratch* -lehti oli kans hyvä.

Veron nimeksi vaihtui vuonna 1981 *Keskustie 5*, joka oli Juhan osoite. Olin mukana tekemässä vain sen ekaa numeroa, sitten meidän musiikkimaut alkoi erota. Rintala piti vielä Appendixista ja Rattuksesta, mutta myöhemmin se innostui Yöstä ja Dingosta, joista mä en välittänyt yhtään. Mulle kolahti hardcore, Dischargen ekat ja Terveiden käsien Rock laahausta vastaan. Vilenius aloitti Propaganda-kustannuksen ja Vote Vaskolla oli P-tuotanto, ja sieltä sai kaikki levyt. Vote myös neuvoi meitä lehtihommissa.

Mä tein sitten itse kaksi numeroa *Repäsevä röyhtäys* -lehteä. Se ei ollut oikeastaan musiikkilehti. Ideana oli lähinnä ärsyttää sysmäläisiä vanhuksia. Mä myös soitin aamunavauksessa Kaaoksen "Uskonsota"-biisin. Sitten ei sinä päivänä enää tarvinnutkaan olla koulussa.

Lehden nimi tuli Pesoselta, jolla oli tapana moikata röyhtämällä ja osoittamalla sormella. Alunperin lehden nimiksi piti tulla *Kädet munissa*. Sen jälkeen tein *Jaakko Kulta*- ja *Sielunvihollinen*-lehtiä, jotka oli yksipuolisina kopioitu.

Mikko Laine teki vuonna 1980 yks tai kaks numeroa *Nyky aika*-lehteä. Se oli mua kaks vuotta nuorempi ja asui Vesitorninmäellä eli Veskanmäellä. Koko tää porukka asui tosi lähekkäin, ja me sanottiin että New York ei oo mitään, Pihlajanmäki-Kaunistonmäki-Veskanmäki. Laine innostui sitten Motörheadista ja Metallicasta, hevijutuista. Se teki itsemurhan vuonna 1999, kun sillä oli tullut ero.

Sitten oli kanssa Tuomas Pesonen, joka muutti vuonna 1980 Lahteen kun sen vanhemmat eros. Sen mä tunsin penskasta asti. Pesonen oli mua vuotta nuorempi, ja sille kovimmat jutut oli Velto Virtanen ja Kari Peitsamo. Se kuunteli uutta aaltoa eikä ollut niin innostunut hardcoresta. Pesonen alkoi vähän ennen muuttoaan tehdä *Onnimanni*-lehteä. Vuonna 1982 perustettiin Pesosen kanssa

Kaleerinorja. Se nimi keksittiin Sehr Schnellin biisistä. Sitä ilmestyi viisi numeroa sinä vuonna.

Lehdistä laitettiin aina ilmoitukset *Soundin* ja *Hilseen* pikkuilmoituspalstalle ja sitä kautta saatiin vaihtareita. Lehtien tekijät lähettivät lehtiä toisilleen. Kirjeenvaihtoa oli tosi paljon ja ne kirjeet oli värikkäitä, niihin oli kaikenlaista kamaa sotkettu mukaan. Etenkin *Työläisten kontrolli* -lehden Vajannon kirjeet oli hienoja. Muistan jonkun kesän kun joka päivä odotti postia ja aina sieltä tuli jotain. Jotkut lehdet julkaisi myös kokoelmakasetteja, esimerkiksi *Krapula*, *Työläisten kontrolli* ja *Kaaos*.

Lehtiä myytiin kanssa festareilla, ja kauppa kävi hyvin. Jos otti kolmekymmentä kappaletta mukaan, kaikki yleensä meni. Rintalan äiti kuskasi meidät Ämyrockiin, jossa myös äänitin kelanauhalle Riistetyiden keikan kesällä 1981, just kun Skitsofrenia oli ilmestynyt. Käytiin Saapasjalkarockissa ja Ahvenlahtirockissa ja kannettiin siellä olalla laukkaa täynnä lehtiä. Oltiin vielä alaikäisiä eikä juopoteltu, myytiin vaan lehtiä. Monet muutkin myivät, ja esimerkiksi *Laaman* Harri Sburgin tapasin ekaa kertaa Ämyssä.

Meille vinoiltiin kylällä paljon punk-juttuista. Mulla ja Juhalla oli aina farkkutakin rintamus täynnä rintamerkkejä, siis ennen kuin hankittiin nahkatakki. Tilattiin paitoja Helsingin Asematunnelista yhdestä kaupasta. Juha osti sieltä Pelle Miljoona & 1980 -collegen. Juhaa kutsuttiinkin Punk-Juhaksi. Sitä kiusattiin paljon koulussa. Mua ne ei uskaltaneet kiusata, kun olin urheilija ja isompi. Juha oli myös kylän eka sivari, se vietti vuoden Mäntyharjulla sahalla mättämässä halkoja. Siellä se tutustui Stalinin poikiin, joiden EP oli kova juttu. Myöhemmin ne perusti Nukketeatterin, ja sitä kautta tutustuttiin Laahaukseen, jonka tyypit teki *Lähikauppa*-lehteä, sittemmin *LK-lehteä*. Niiden kautta taas tutustuttiin Pauli Johanssonin Loose Prickiin ja *Punk-Shanomiin*.

Meillä oli bändejäkin, sellaisia kuin Poliisin viikko ja Kirkon vangit. Mun veli oli mukana niissä. Soitettiin muutama keikka Sysmässä, ja niillä soitettiin pari Nivelreumankin biisiä, ainakin “Kirkot ovat bordelleja”. Mulla on tallessa ainakin joku meidän kellarinauhoista. Yksi niistä tuhoutui tulipalossa, jossa Juha kuoli keväällä 2014. Pesonen ehdotti mulle, että oltais ostettu sen levykokoelma, mutta en mä suostunut kun mulla on melkein samat levyt. Se kai vähän pahastui siitä.

...

Muistiinpanojen pohjalta tekstin ylöskirjasi Juuso Paaso.